

SCENA *și* ECRANUL

„Inspectorul de poliție” de J. B. Priestley în interpretarea colectivului Teatrului de Stat din Baia Mare. (Premiul I la Concursul Tinerilor Actori). Scenă din actul II.

COPERTA I:

FERENCZ OTTOK (BANK BĂN) ȘI MARGIT SALLAY (MELINDA)
IN OPERA „BĂNK BĂN” INTERPRETATĂ DE OPERA MAGHIARA DIN
CLUJ.

Spectacole de vară

E cald, aerul parcurilor e parfumat și... nu plouă... Toate acestea (și mai ales ultimul) sînt motive suficient de stimulative pentru ca miile de bucureșteni să înfrunte rigorile unei călătorii cu autobuzele sau cu tramvaiul pentru a vedea cîteva din spectacolele oferite de teatrele Capitalei.

Primul teatru care a „evadat” de pe scenele săliilor sale „ocupînd” scena de la Arenele Libertății a fost Teatrul Armatei.

Printre „cuceritori” se numără alături de eroii a 3 piese din repertoriul nostru clasic — „Vlaicu Vodă” de Al. Davilla, „Despot

Vodă” și „Fîntîna Blanduziei” de V. Alecsandri — personajele romanului lui Al. Dumas „Cei trei mușchetari” și ale comediei lui W. Shakespeare „Femeia îndărătnică”. Iată mai jos cîteva imagini din aceste spectacole.

Scenă din „Despod Vodă”. Eugenia Bosînceanu în rolul Domnița Ana și Elena Chiosu în rolul Maica Fevronia.

Scenă din „Fîntîna Blanduziei”. George Vraca în rolul Horațiu.

Spectacole de vară

Scenă din „Femeia îndărătnică”.
Ninetta Gusti în rolul Catarina, și
Nicolae Meicu în rolul Baptista.

Constantin Vintilă în ro-
lul Mircea Basarab din
piesa „Vlaicu Vodă”.

Scenă din „Cei trei
mușchetari „Migri A-
vram Nicolau în ro-
lul Charlotte Backson
și George Carabin în
rolul D'Artagnan.

Spectacole de vară

Dacă cumva preferați opereta, poate nu v-ar displace o lungă călătorie de undeva din America de Sud, și pînă la Constanța, via Marsilia, pe care o puteți face în tovărășia lui Bep, a lui Tonio și bineînțeles a Colombeii, din opereta cu acest nume, compusă de Elly Roman, și cu libretul de Mircea Ștefănescu...

Mai ales că apropierea Festivalului vă poate face să re trăiți odată cu „Colomba” cîteva din scenele sale „clasice”: întâlniri de delegații, dansuri în comun și firește, multe cîntece.

(Puica Alexandrescu și Beno Vereea)

Sau poate preferați opereta vieneză... În acest caz, „Vînzătorul de păsări” este gata să vă ofere, în afară de coliviile sale cîntătoare, un număr de arii, duete și coruri, de a căror frumusețe este gata să garanteze... Karl Zeller. Povestea vă este cunoscută desigur: o dragoste (eroi: Adam și Cristina) o supărare (eroi: aceiași și... o prințesă pe care Adam o ia drept o simplă țărăncă), peripețiile unui baron și ale nepotului său, ambii dornici să se însoare cu o cîl de frumoasă... zestre

(Elisabea Henția în rolul Cristina și Ion Dacian în rolul Adam)

Spectacole de vară

Dar, s-ar putea ca alături de melodiile Americii latine sau ale Vienei să preferați melodiile născute pe malurile Bistriței

noastre. Și — în acest caz — cîntăreții Teatrului de Stat de Operetă vă stau la dispoziție, oferindu-vă odată cu răcoarea un-

delor bistrițene (acestea din păcate, numai în... imaginație) și o poveste de dragoste dintre un temerar plutaș și o frumoasă țărăncă, care înfrînge, prin tăria sentimentelor ei, uneltirile pline de ură ale rivalului.

Compozitorul Filaret Barbu, s-a dovedit cu opereta aceasta, un îndrăgostit al melosului popular moldovean... Dar cred că în această privință, gusturile d-v. concordă.

(Silly Popescu și Ion Dacian)

Au trecut cîțiva ani, de la premiera lui „Lăsați-mă să cînt” și iată că, într-adevăr, compozitorul Dendrino a fost „lăsat să cînte” nu numai în țara noastră ci și în U.R.S.S., Cehoslovacia, R.D. Germană. Mai rar titlu atît de promițător. Se mai găsesc încă destui bucureșteni dornici să urmărească poeticul crîmpei din viața lui Ciprian Porumbescu, în perioada pregătirii și premierei lui „Crai nou”. Viața de altă dată a Brașovului cu oamenii lui, de la simpli țărani și meșteșugari, la ziariști și profesori, o dragoste plină de pasiune și o alta, nobil înăbușită, iată cîteva din tablourile ce stau gata să se ofere publicului operetei.

(Silly Popescu și Petre Valentin)

Spectacole de vară

Sau poate preferați spectacolele de estradă? Dacă la aceasta se adaugă și înclinația pentru... jocul la Loto Central, aveți ocazia să urmăriți pe scenele teatrelor de vară o întâmplare interesantă în „Cine pierde... câștigă” (Studentii de la mansardă). Nu știm dacă autorul, tânărul scriitor Alecu Popovici, a pierdut vreodată ceva, dar cert este că la data aceasta, are șanse să câștige un spectacol realizat cu colaborarea compozitorilor tineri ca și el, Radu Șerban și Vasile Veselovschî.

Este una din comediiile pregătite pentru stagiunea de vară de către Teatrul Satiric Muzical „C. Tănase”.

*

...Iar cea de a doua comedie poartă numele de „„Mușchetarii tatii”. Alexandre Dumas-fiul, poate fi — de altfel — liniștit: întâmplările de aci, nu au nimic comun cu Athos, Portos și Aramis. Eroii în chestiune sînt în

vîrstă de cîteva luni și apariția tatălui indicat mai sus, numai pentru cîteva ore. Și — pentru că soția acestuia nu este și nici n-avea de gînd să devie... mamă, socotind că îndatoririle de acest fel sînt cam incomode. Temîndu-se însă de o presupusă „mamă”, cere să i se împrumute un copil, și — pentru că a cerut pentru siguranță în mai multe locuri — se trezește cu... trei de odată.

Firește, însă, că fericita familie se trezește într-o serie de încurcături din care nu-i va scoate decît sfîrșitul piesei, care aduce, desigur, perspectiva unor copii adevărați și „definitivi”.

*

Dar în parc se mai pot vedea și... carnavaluri. Cel puțin aceasta este dorința lui N. Stroe care în frunte cu un colectiv de autori și actori ne-a pregătit pentru zilele toride ale verii, un... „Carnaval în parc” scris în genul spectacolelor de revistă.

Michaela Cotaru, Puiu Serbu și Puiu Călinescu într-o scenă din „Mușchetarii tatii”.

DE VORBA' CU AUTORII

Mircea Ștefănescu

Se reia, pe una din scenele de vară, ale Capitalei, „Rapsodia țiganilor“. Nu, n-am avut intenția să vă spunem o noutate! Doar să vă explicăm de ce am socotit că ar fi interesant — și pentru noi și pentru cititorii noștri — să stăm de vorbă cu autorul acestei piese, care în urmă cu câțiva ani s-a bucurat de un larg succes printre spectatorii bucureșteni.

Mircea Ștefănescu a fost foarte bucuros să răspundă la întrebările pe care i le-am pus în numele Dvs. al cititorilor. Am început prin a-l ruga să ne povestească ceva despre crearea „Rapsodiei țiganilor“ și ce anume l-a îndemnat să aleagă un atare subiect:

„Am scris „Rapsodia țiganilor“, ne-a răspuns autorul, într-un moment în care făgăduisem să scriu o piesă de actualitate. Să nu vă surprindă acest răspuns. Eu socotesc că „Rapsodia“ ca și „Matei Millo“, sînt piese de actualitate, pentru simplu motiv că, pe vremuri, nu m-aș fi gândit să abordez astfel de subiecte. Și, în continuare, vă răspund că mi-am ales aceste subiecte (mă refer la Matei Millo), fiindcă, în afară de alte considerații, ele

au și niște „subiecte libere“, adică netratate încă de nimeni în teatru.“ (În istoria, și în viața noastră, mai sînt încă multe subiecte de acest fel.)

A urmat, desigur, o îndelungată discuție despre conținutul de idei al piesei. Indelungă și puțin prea... tehnica pentru ca să vi-o relatez în întregime. Am reținut însă pentru Dvs. următoarea subliniere:

„Ideea principală, ideea istorică a piesei, este bineînțeles dezrobirea țiganilor. Dar am urmărit — ca și Elly Roman, pe plan muzical — o idee legendă: aceea a participării, pe cale pur sentimentală, a lui Barbu Lăutarul la pregătirea atmosferei de eliberare a semenilor săi.“

Ne-am închipuit că vă interesează, să aflați dacă versiunea jucată în urmă cu câțiva ani la Teatrul Național „Ion Luca Caragiale“ a suferit sau nu modificări:

„N-aș putea zice că am făcut modificări, ne-a spus Mircea Ștefănescu. Am făcut unele tăieturi acolo unde textul mi s-a părut prea încărcat — și am întărit puțin două scene de comedie. În ce privește punerea în scenă, eu n-am fost încă la repetiții; dar regizorul Gh. Dem Loghin s-a gândit la un final nou, pe care mi l-a povestit foarte frumos.“

„Vă vom adresa acum o rugămintă neobișnuită: să ne faceți promisiuni. Nu nouă, bineînțeles: Cititorilor noștri, spectatorii Capitalei. Făgădueli în legătură cu piesele viitoare și — în acelaș timp — cîteva detalii despre proiectele acestor piese. Se poate?“

„Se poate... vrînd-nevrînd, trebuie să fac promisiuni, pentru că am două, contracte, pe care dacă nu le execut eu, mă execută ele pe mine: unul, pentru piesa Esculap (încă un subiect care era „liber“, și chiar în istoria universală a teatrului); acțiunea mitologică a lui Esculap a fost la fel de folositoare ca și aceea a lui Prometeu, de oarece zeul medicinei, mare prieten al omului, a furat naturii secretul medicinei; nu mai insist asupra actualității acestei piese mitologice, în care se discută arzătoarea problemă modernă a prelungirii vieții. Al doilea contract îl am cu cinematogra-

„RAPSDIEI ȚIGANILOR”

fia, pentru un scenariu despre viața lui Ștefan cel Mare.”

Aici interlocutorul nostru s-a oprit. Nu s-a uitat la ceas, nu ne-a spus că a întârziat la o ședință, n-a sunat telefonul chemându-l grabnic la vreo repetiție (lucruri care se întâmplă de obicei la sfârșitul unui interviu!) Pur și simplu am înțeles că despre celelalte proiecte de viitor, dramaturgul Mircea Ștefănescu nu ne poate vorbi încă.

Dar nu vă necăjiți. Îi vom mai face o vizită! Până atunci, în numele Dvs., îi mulțumim.

.., și Elly Roman

— Dacă colegul meu Mircea Ștefănescu v-a vorbit despre obiectivul literar al legendei muzicale pe care am lucrat-o împreună, îmi închipui că vreți ca eu să vă vorbesc despre muzică.

— Evident.

— A fost o veche preocupare a mea: să redau ceva din bogăția muzicală a folclorului țigan. După cum știți, prin intermediul țăganilor anumite trăsături ale acestui folclor s-au adăugat unei părți a muzicii noastre populare. Dar dincolo de aceste trăsături „lăutărești” răspândite, se poate vorbi despre un folclor țigănesc propriu zis care mi s-a părut deosebit de interesant.

— Ați studiat acest folclor?

— În mod susținut. În perioada în care pregăteam muzica la „Rapsodia Țiganilor” am locuit cîtăva vreme la Piatra Neamț și Țirgul Neamț căutînd să pătrund cît mai mult în mijlocul artiștilor țigani. Și de altfel nu este ait de lesne să ajungi la acele cîntece minunate pe care ei le cîntă numai în unele împrejurări. Dar este pasionant.

— Dacă nu mă înșel folclorul acesta îl găsim adesea folosit și în dramaturgia clasică.

— Firește! Dacă n-ar fi decît piesele lui Tolstoi (Cadavrul viu) și Ostrovski (Fata fără zestre) și ar fi de ajuns pentru a-ți da seama ce funcție dramatică poate îndeplini acest folclor atît de bogat și de puțin cunoscut.

— Melodiile folosite de Dvs. sînt extrase din folclor?

— Ele reprezintă invenții proprii în stilul folclorului respectiv. Cu o singură excepție: un cîntec de nuntă, în care folosesc o melodie existentă.

— De dans?

— Da, de dans. Dar pe lîngă trăsături dansante, muzica „Rapsodiei Țiganilor” este adeseori lirică, și uneori comică.

— Dar cum ați rezolvat dificultățile interpretării acestei muzici de către actorii de proză?

— M-am străduit de la început să nu scriu muzică pentru cîntăreți, ci pentru interpreți dramatici cu posibilități vocale limitate. De altfel și în urmă cu zece ani cînd această piesă s-a jucat la Național, rolurile au fost susținute exclusiv de actori fără aptitudini deosebite de cîntăreți. Și a mers foarte bine.

— În privința aceasta nu ne îndoiți nici acum!

— Mă bucură. Dar să lăsăm să se rostească judecătorul suprem: publicul.

Ne vizitează **TEATRELE DIN ȚARĂ**

Pentru spectatorii Capitalei, turneele teatrelor din regiuni în timpul stagiunii de vară — au devenit o prețuită tradiție și un prilej, cu nerăbdare așteptat, de adevărată satisfacție artistică.

Seleționînd din activitatea desfășurată de-a lungul anului, cele mai bune realizări, colectivele acestor teatre aduc în fața pu-

blicului din București spectacole puse în scenă și interpretate cu grijă, cu competență, cu însuflețire, cu talent, cu o lăudabilă omogenitate.

În vara aceasta seria reprezentațiilor pe care ni le oferă teatrele din țară se deschide în luna iulie cu spectacolele Operei Maghiare din Cluj.

TURNEUL OPEREI MAGHIARE DIN CLUJ

Clujul constituie pentru vizitatorul neinformațat „o cutie cu surprize”. Așezat într-un bazin natural, el își deschide brusc perspectiva în fața trenului sau a avionului care pătrunde printre dealurile sale. Catedrala din partea centrală înălțîndu-și spre cer profilurile gotice, flora luxuriantă a grădinii botanice — din foișorul căreia se desfășoară o admirabilă priveliște, — zidurile clădiri-

lor vechi, purtînd patina a sute de ani de istorie, sînt doar cîteva imagini care încîntă ochiul. Și înăuntrul acestui bătrîn și pitoresc oraș pulsează o intensă și cuprinzătoare viață artistică și culturală.

**Scenă din baletul „Năframa”.
Lukács Mária în rolul Sári și Fodor Tibor în rolul Iózsí.**

Un repertoriu variat

Ne-am oprit în fața unor afișe ale Operei Maghiare și le-am cercetat cu atenție și perseverență. Diversitatea și originalitatea repertoriului acestui teatru muzical tânăr, care a împlinit doar nouă ani de existență, este izbitoare. Cu atât mai mult cu cât mare parte din operele prezentate nu le-am mai întâlnit în repertoriul altor teatre muzicale din țară. Este suficient să cităm spectacolele cu care Opera Maghiară se prezintă la București — „Bal mascat” de G. Verdi, „Povestirile lui Hoffman” de J. Ofenbach, „Dragoste de țigan” de F. Lehar, „Bánk Bán” de Ferencz Erkel și baletul original maghiar „Năframa” de Jenő Kenessey — să amintim că în repertoriul teatrului se înscrie opera „Cocoșul de aur” de Rimski Korsakov și să vă informăm că pentru stagiunea viitoare se pregătește „Olandezul zburător” de R. Wagner, ca să împărtășiți și Dvs. același sentiment de prețuire.

Ne vorbește Margit Sallay

Nevoia de a cunoaște concret, activitatea colectivului acestui teatru și a protagoniștilor săi ne-a grăbit pașii spre clădirea de pe malurile Someșului Mic. Dintr-o sală de repetiții ne-a întâmpinat timbrul cald al unei voci care unea calitățile unei soprane de coloratură, cu volumul și sonoritatea unor accente de eroină dramatică. Repeta prim solista Margit Sallay. Nu ne-a trebuit răbdare ca să așteptăm sfârșitul repetiției; dimpotrivă am trăit regretul că am venit prea târziu și am folosit prilejul pentru o scurtă convorbire:

— Ați mai cântat în București? Ce roluri veți interpreta în apropiatul turneu?

Scenă din baletul „Năframa”.

— În urmă cu doi ani am interpretat rolul titular din „Cio Cio San” la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. Voi cânta în cadrul turneului la București în „Bánk Bán” — alături de Ferencz Ottrok (Bánk Bán) — în rolul Melinda. Este un rol cu pronunțat caracter dramatic. De asemenea voi întru-chipa pe curtezana venețiană Giulietta — rol liric cu nuanțe dramatice — și pe Antonia — rol pur liric —, din „Povestirile lui Hoffman”.

— Ce vă atrage spre aceste eroine și spre altele pe care le-ați interpretat și ce planuri aveți pentru viitor?

— Fiecare rol dintre cele pe care le voi interpreta la București, are un caracter diferit și scenic și vocal. Am cântat în roluri diverse, de la subretă de coloratură până la eroină dramatică: în Lorina (Don Pasquale), Mașenca (Mireasa vândută), Micaela (Carmen), în operele lui Erkel „Huniade Laszlo” și „Bánk Bán”, în Cio Cio San, pe Floria în „Tos-

ca, regina Șemeaca „Cocoșul de aur“, Amelia „Bal mascat“. Deși în ultimul timp am cîntat ca soprană dramatică, îmi place să cînt și în „Traviata“ și „Povestirile lui Hoffman“. În stagiunea viitoare voi fi distribuită în „Turandot“, de Puccini. Aș dori să cînt în „Aida“ și să interpretez pe Mimi din „Boema“ și Constanța din „Răpirea din Serai“.

— Vă rugăm să ne spuneți

cîteva cuvinte pentru cititorii noștri din Capitală.

De astă dată Margit Sallay mi-a răspuns în numele colectivului Operei Maghiare:

„Sîntem bucuroși că avem ocazia să prezentăm realizările noastre după nouă ani de existență, publicului bucureștean și sperăm că spectacolele vor place. Aceasta va fi răsplata muncii noastre“.

M.

Teatrul de Stat — Baia Mare

INSPECTORUL DE POLIȚIE

de J. B. Priestley

Nimic nu tulbură atmosfera serenă a reuniunii intime din locuința „respectabilei“ familii Birling. În această seară se petrece un fericit eveniment: logodna frumoasei Sheila cu tînărul gentleman Gerard Croft.

În amețeala plăcută a vinului de porto și a whisky-ului, cei trei

domni îmbrăcați în impecabile fracuri, întrețin o conversație în care — o, ce fericire — părerile

„Inspectorul de poliție“ în interpretarea colectivului Teatrului de Stat din Baia Mare. Scenă din actul III.

coincid și nu există asperității, contradicții. Domnul Birling este un cunoscut și onorabil industriaș din Brumley, tot atât de onorabil ca toți industriașii. Și cum s-ar putea ca această trăsătură să nu-i fie proprie, când domnul Birling este un om atât de sigur de el, cu o mare experiență în afaceri, care cunoaște cu precizie mijlocul de scădere a prețului de cost prin micșorarea salariilor, fără ca prețul de vânzare să scadă — ci dimpotrivă. Cum s-ar putea ca această trăsătură să nu-l caracterizeze pe Domnul Birling, când el știe cu atîta perseverență să apere interesele industriașilor și pe ale sale proprii? Meritele sale vor fi în curînd recunoscute și consacrate prin înobilarea și primirea sa în rîndurile cavalerilor. Toate lucrurile acestea trebuie să le știe Gerard Croft, care va realiza o mare întreprindere prosperă prin fuziunea firmei Birling și compania, cu tot atât de cunoscuta și onorabila firmă Croft. În această seară, domnul Birling își expune cu emfază „minunatele” sale principii fiului său Eric și viitorului ginere Gerard Croft:

„Ceea ce mulți dintre voi, tinerii de azi, păreți a nu înțelege, acum când viața e mult mai ușoară ca înainte, e că fiecare trebuie să-și vadă de drumul lui — să se îngrijească numai de el. Atît timp cît procedează astfel, va avea cît mai puține pagube și necazuri. După felul în care vorbesc și scriu flecarii insuportabili, ai crede că fiecare trebuie să aibe grijă de toți ceilalți, — ca și cum am trăi amestecați ca albinele într-un stup. Comunitate!... și tot soiul de bazaconii. Ascultați-mă pe mine —

aceasta am învățat-o la școala severă a experienței — fiecare trebuie să-și vadă de afacerile lui, să se îngrijească de el...”

Ce discurs frumos! Ce importanță are că frumosul discurs constituie o apologie a egoismului rapace, o sinteză a „bagajului ideologic”, al potentatilor, al asupritorilor.

Iată însă că în acest moment, și chiar atunci cînd cuvîntarea avîntată a domnului Birling ajunge la punctul citat mai sus, începe să se petreacă un lucru extraordinar, care zguduie conștiința celor prezenți. Firește mai puțin pe cea a domnului și doamnei Birling care au știut de mult să se dezbăre de ea, și ceva mai mult pe a tinerei generații reprezentată prin Sheila, Eric și Gerard, care — vai, ce păcat — n-au reușit încă să scape, de această obsesie numită conștiință.

Purtătorul extraordinarului fapt este un inspector, un ciudat inspector de poliție. Inspectorul Goole sosește în plină noapte și — neținînd seama de plăcuta reuniune —, începe o anchetă penibilă, în legătură cu sinuciderea tinerei Eva Smith, de a cărei moarte, după cît se pare, Birlingii nu sînt de loc străini.

Arthur Birling este cel care a concediat-o cu cruzime din fabrica sa pe Eva Smith pentru că a pretins — ce obraznicie — un salariu mai mare cu 3 shillings și pentru că una este ca un industriaș să vrea să cîștige mai mult și alta ca un lucrător să „pretindă” să nu moară de foame. Fiica domnului Birling, Sheila, este aceea care, cu totală nepăsare, a cerut directorului maga-

zinului, în care Eva Smith găsisese o nouă slujbă, s-o dea afară. Pentru motive temeinice: sărmana Eva era o fată drăguță și rochiile i se potriveau de minune. Iar elegantul și frumosul Gerard „a salvat-o” făcându-și-o metresă, pentru ca pe urmă s-o părăsească. În ceia ce-l privește pe Eric, — o pușlama și un bețiv — el și-a bătut de asemenea joc de ea, lăsînd-o gravidă, în ghiarele mizeriei.

Iar sfîrșitul? Sfîrșitul l-a hotărît nobila doamnă Birling care în calitate de membră a unei „societăți de binefacere” i-a refuzat ultimul ajutor posibil, pentru că... Eva nu voia să ceară nimic de la tatăl copilului ei. Conștient sau inconștient, dar cu sînge rece și o indiferență înspăimîntătoare Birlingii sînt făuritorii calvarului Evei Smith.

Atmosfera senină, care înconjură viața Birlingilor, se destramă ca o perdea de fum și, îndărătul ei, apar cinismul, egoismul, indiferența ucigătoare. O clipă, membrii familiei Birling vor fi chinuiți de remușcări. Dar numai o clipă. Neobișnuitul inspector de poliție va pleca și indolența sătulă va acoperi din nou totul.

Sensul profund al piesei lui J. B. Priestley, este definit de următoarea replică a inspectorului Goole: „O Evă Smith s-a dus, dar sînt milioane și milioane de Eve Smith și John Smith care rămîn printre noi, cu viețile lor, cu speranțele, cu suferințele și

șansele lor de fericire... vă previn că repede va veni timpul cînd — dacă oamenii nu vor învăța lecția aceasta, ei o vor învăța în foc, în sînge și în chinuri”.

*Teatrul de Stat din
Brăila*

„INȘIR-TE MĂRGĂRITE”

Poemul dramatic al Acad. Victor Eftimiu care a fost jucat pînă în prezent de peste șaptesute de ori, va cuceri sîntem convinși, și de această dată prețuirea spectatorilor.

O BOGATĂ ACTIVITATE ARTISTICĂ...

...este demonstrată de cuprinzătorul repertoriu pe care-l prezintă Teatrul de Stat din Pitești, de la 20 iulie în Capitală: „Vișorul” de B. St. Delavrancea; „Suflete de hîrtie” de Dîhovicinîi și Slobodskoi; „Povestea lui Harap Alb” de Ion Creangă și „Intr-o noapte de vară” de Aurel Baranga.

Il recunoașteți?... E „Fomilă” din „Harap Alb” →

Scenă din „Suflete de hîrtie”

Pregătiri pentru stațiunea viitoare

la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

Maeștrii cîntăreți *DIN* ***NÜRENBERG***

*Operă de
Richard Wagner*

Pregătirea unei noi premiere reprezintă întotdeauna la un teatru de operă, un prilej de muncă încordată. Există însă premiere și premiere — și în privința aceasta spectacolul cu „Maeștrii cîntăreți” este departe de a fi un moment obișnuit în viața Teatrului de Operă și Balet.

Sînt mulți ani de cînd, pe prima scenă a țării noastre, nu s-a mai cîntat muzică de Wagner. Dificultatea problemelor vocale și orchestrale, complexitatea punerii în scenă a acestor sinteze artistice pe care numai titanul de la Bayruth le-a putut imagina, au dus adesea la o ezitare — pe care iată că acum, colectivul s-a hotărît s-o înlăture.

Și nu e rău că primul pas pe această cale îl face „Maeștrii cîntăreți”, opera de încununare a vieții lui Wagner care, spre deosebire de marile sale drame

muzicale aparține mai degrabă genului comic. „Tot așa după cum la vechii atenieni, unei tragedii îi urma o satiră veselă — scrie compozitorul — mi-a apărut deodată imaginea unei lucrări comice care, avînd multe analogii cu „Intrecerea cîntăreților din Wartburg” ce constituie subiectul operei „Tanhäuser” ar fi putut să-i

urmeze acesteia ca lucrare satirică. Acest proiect l-am realizat în opera „Maeștrii cîntăreți din Nü-

renberg” al cărui erou principal, Hans Sachs, este o întruchipare a spiritului creator popular în artă.”

Ascultătorii obișnuiți cu eroismul copleșitor al „Tetralogiei” sau cu lirismul nemărginit al operei „Tristan și Izolda” vor fi surprinși să urmărească în această lucrare matură și plină

de prospețime, scene ca acelea în care notarul Bekmesser își încearcă aptitudinile de cîntăreț într-o serenadă ridicolă, în vreme ce Hans Sachs, maestrul cîntăreț cismar, îi marchează fiecare greșală bătînd cîte un cui în pantoful nefericitului cîntăreț. Dar nu mai puțin impresionante sînt scenele de înalt lirism dintre Walter, tînărul candidat la titlul de maestru cîntăreț și Eva, iubita lui, sau vestitul monolog de o filozofică nobleță a lui Hans Sachs.

Această lucrare monumentală — ca toate capodoperele lui Wagner — în care numai rolul lui Hans Sachs are peste 1000 de versuri, impre-

sionează dincolo de voioșia și strălucirea unor scene, prin mesagiul

profund optimist și bogat în adevăruri pe care îl aduce ascultă-

torilor. Conflictul ei de bază — lupta între arta spontană, sinceră și plină de prospețime a lui Walter și canoanele lipsite de viață, ale vechilor cîntăreți — se rezolvă prin pri-

mirea tînărului în rîndul maestrilor; este triumful unui întreg principiu artistic căruia cuvintele lui Hans Sachs din final, închinete inspirației și măestriei muzicale, îl aduc o puternică strălucire.

De la primele semnale eroice ale alăturilor care anunță în uvertură tema „maestrilor cîntăreți” pînă la finalul apoteotic care marchează intrarea lui Walter în rîndul maestrilor din Nürnberg, această minunată operă a lui Wagner, care se pregătește la Teatrul de Operă și Balet va fermeca desigur multă vreme publicul muzical al Bucureștiului.

*Schițe de costume:
T. Kiriacoff și Lidia
Ivănescu*

Ne însoțiți...

...În Odăutarea Cerer „DOUA” LOTURII”

Gr. V. Birlic într-un cadru din film.

Dacă cineva mi-ar fi spus că trecînd cu tramvaiul pe Calea 13 Septembrie, ași putea să mă întîlnesc cu... Dl. Lefter Popescu, aș fi crezut că își bate joc de mine.

Și totuși, așa a fost.

Dincolo de barieră, spre Ghencea, pe partea dreaptă a străzii se află și astăzi un grup de case vechi, care parcă se sfîșesc în fața atîtor construcții noi ale Capitalei și — din modestie — se retrag de-a lungul unei alei, care aduce mai de grabă a fundătură. Casa de la stradă, scundă, cu un soi de pridvor prelungit pe trotuar, poartă o firmă stacojie, care-ți atrage atenția de îndată:

„HANUL TITIRCA”

Sub streășina pridvorului, mese din lemn de brad așezate la umbră, scaune și multă forfotă. Trecători și trecătoare — îmbrăcați după moda de la începutul veacului, — în culori vii, mătăsuri lucitoare, dantele și pene — sosesc, se așează la mese, comandă fie bere, fie mititei preparați „la mangal” de grataragiul cu mustăcioară, fie acea țuică faimoasă despre care un afiș ne informează că:

„Avem

Țuică Marghiloman

Recoltă 1894

70 bani butelia”

Între mese, lăutarii cîntă cu foc, iar pe pereții spoiți proaspăt ai „hanului” se topesc ultimele raze ale amurgului.

Dintr-o căruță oprită la mijlocul aleii, în fața unei case cu „marchiză” au coborît cîțiva zlătari. Parte s-au așezat la mese, parte au rămas în mijlocul fundăturii să asculte ritmul țambalului și scîrțitul viorii, în liniștea inserării.

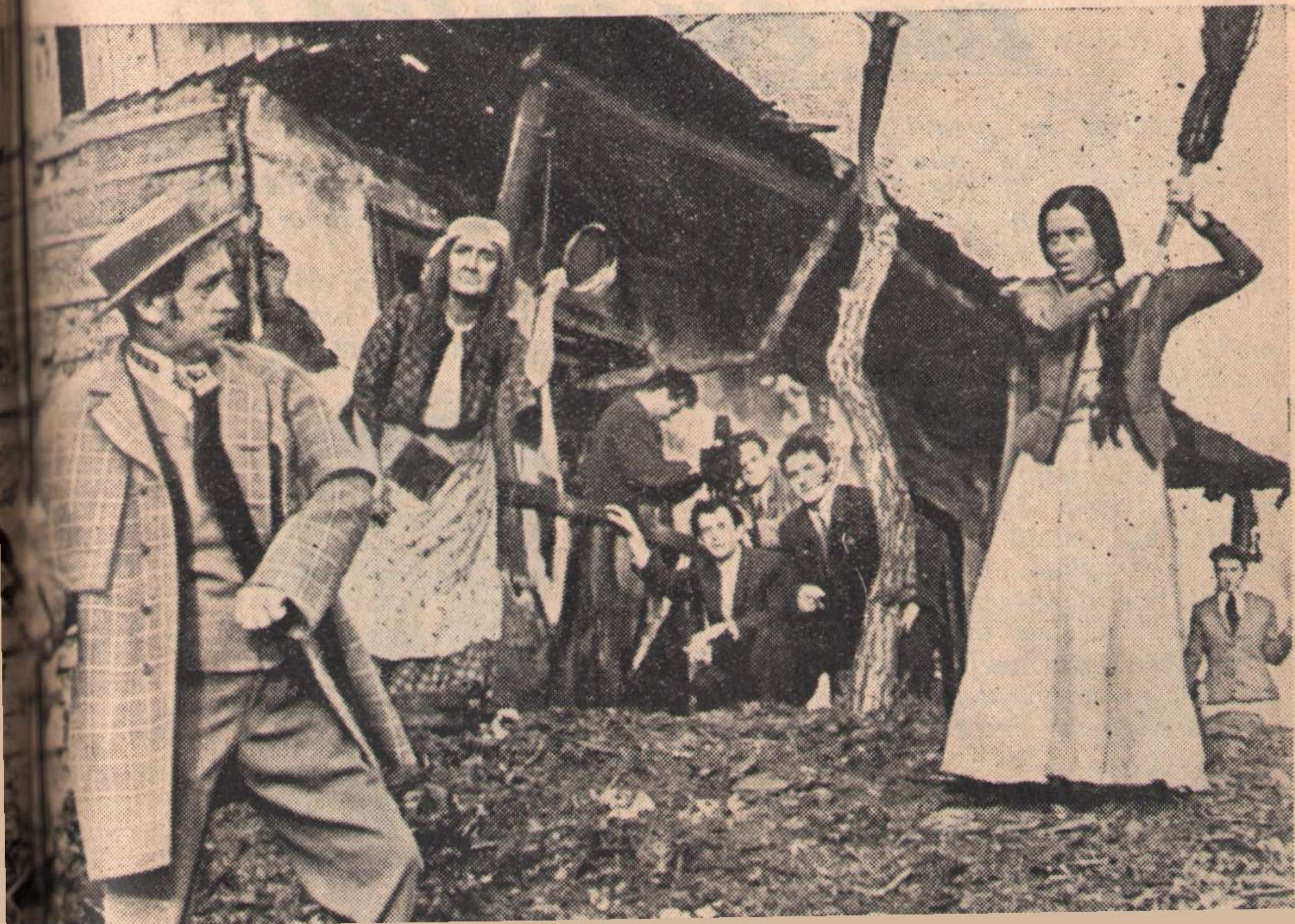
Dintr-odată însă, armonia acestei clipe e destrămată de niște țipete și vâilele cumplit. Din fundul aleii apar două țigănci — una tânără ducînd un copil în brațe, alta bătrînă și zdrențuită. Bocesc de ridică în sus mahalaua Farfurigiilor, în timp ce de la spate le mîna doi sergenți cu figurile încruntate. În urma lor, în trăsură, dl. Lefter Popescu și dl. comisar de poliție Turtureanu, privesc abătuți, în gol. Loturile, loturile cu cele două cîștiguri mari nu s-au găsit la Țica, negustoreasa cea frumoasă de haine vechi. Trăsura trece la pas prin fața „hanului Titircă” și se pierde în zare spre postul de poliție.

Să nu credeți cumva, după cele povestite, că am devenit posesoarea vreunei metode de vrăjitorie, cu ajutorul căreia timpul devine reversibil.

Am asistat pur și simplu la una din filmările echipei care realizează transpunerea pe ecran a schiței „Două loturi” — de I. L. Caragiale.

Este cea de-a doua zi de filmare. În ajun s-a lucrat pînă în zori, filmîndu-se peripeziția făcută de dl. Lefter Popescu în casa țigăncii Țica. Acum regizori, interpreți și tehnicieni sînt frînți de oboseală, nedormiți. Dar febra și entuziasmul începutului continuă (și le urăm să dureze pînă la ultimul cadru) așa că nimeni nu simte ostenala. Tinerii regizori, G. Nagy și A. Miheles, se agită încoace și încolo, modificînd în ultimul moment mișcările celor din figurație, punînd la punct ultimele amănunte. Atunci cînd e vorba de un ansamblu mai mare de figurație, regizorul de cinematograful trebuie să fie cu ochii în patru.

Scenă de lucru.

-- Nu așintiți privirile în aparat! S-a înțeles? recomandă (probabil pentru a 100-a oară, judecînd după regulă) Gh. Nagy.

Operatorul filmului Ștefan Horvath are de rezolvat o problemă destul de complicată: iluminarea. Cum filmul „Două loturi” va fi realizat în culori, lumina acestui cadru, care se petrece în amurg, ridică dificultăți serioase. Le va învinge, veți vedea în sala de cinematograf.

Singurii care nu par cîștigați de emoția generală, sînt cei doi interpreți principali ai scenei: Gr. Vasiliu Birlic (Lefter Popescu) și Al. Giurgariu (Comisarul Turtureanu). E și firesc. Sînt doi vechi protagoniști ai repertoriului „Caragiale”. Tînăra actriță Margareta Pogonat (Țica) e ceva mai puțin calmă. E abia a doua zi de filmare și nervozitatea începutului încă n-a dispărut. Își potrivește vestmintele, își controlează machiajul și fumează în așteptarea turnării.

Intr-un tîrziu așteptarea se termină. Fluierul regizorului se aude, strident, vestind începutul filmării.

ALEXANDRA BUICA

INVINGĂTORII *au cuvîntul!*

Repurtarea de premii la concursurile muzicale internaționale pentru concurenții din Republica Populară Romîna a început să devină o tradiție și un titlu de mîndrie.

...Praga, Salzburg, Geneva, cîte medalii n-au adus aceste orașe din diferite colțuri ale Europei celor care și-au făurit cariera artistică pe scenele noastre!...

Să recunoaștem totuși, că patru victorii dintr-o dată și toate cu premii întîi, odată cu Marele Premiu al reginei Elisabeta, sînt departe de a însemna un succes „obișnuit” pentru orice țară din lume. Asemenea performanțe constituiesc un adevărat triumf pentru cei care ne-au reprezentat peste hotare.

Iată dece, timpul scurt de la întoarcerea victorioșilor cîntăreji de la Bruxelles (baritonul Nicolae Herlea, basul Traian Popescu, sopranele Lelia Cincu și Maria

Voloșescu, acompaniați de pianistul Radu Negreanu) nu numai că nu a stins interesul publicului ci dimpotrivă l-a stimulat și mai mult.

Iar noi, dornici ca orice reporter, de amănunte, am încercat să obținem noi impresii, păreri

Nicolae Herlea

și planuri de viitor de la câștigători. Despre impresii, însă, am putea da cuvîntul ziarelor belgiene care au apreciat în unanimitate arta interpreților noștri și au fost de părere că — și în cadrul marelui concurs final („ma-

Traian Popescu

rele criteriu“ cum este el numit de către belgieni) — primele patru premii ar fi trebuit acordate tot cîntăreților romîni — ...

Despre omiterea Mariei Voloșescu dintre premiații acestui ultim concurs, ziarul „Courier“ scria de pildă că „ascultătorii nu erau nici pe departe de acord cu juriul... Ea a fost aclamată cel

Lelia Cincu Filimon

puțin la fel cu învingătorul, Nicolae Herlea.“

Maria Voloșescu

Cît privește activitatea de viitor, marele succes din frumosul oraș belgian va constitui pentru toți cei patru interpreți un imbold din cele mai însemnate...

Viitoarea stagiune ne va oferi prilejul să-i ascultăm adeseori pe acești mari cîntăreți, care au făcut cinste artei noastre interpretative. În numele lor, Nicolae Herlea, deținătorul unuia din cele mai mari premii mondiale în domeniul cîntecului, a ținut să comunice publicației noastre, dorința sa cea mai arzătoare, pe care-de altfel, nu ne îndoim că o va realiza.

*Felicît de rezultatul obținut
la concursul de la Terviers
am am oltă dorință de cît
acesta le a spus cu o mare
mare avînt arta muzicală
romînească*

Nic. Herlea

DE vorbim cu **RADU ȘERBAN**

Pentru a găsi un compozitor se cere oarecare perseverență, mai ales când ai concurenți atât de serioși ca Radiodifuziunea, Electrecordul, Teatrul „C. Tănase” și cinematografia. Dar, strecurându-ne printre toate aceste „muze” am reușit totuși să obținem câteva răspunsuri de la Radu Șerban.

— V-am ascultat în ultimul timp „Melodia amintirilor” și „Ții minte”, sînt reușite într-adevăr dar... nu cumva vă preocupă prea mult amintirile pentru un compozitor atât de tînăr?

— Dimpotrivă, în momentul de față sînt plin de planuri pentru viitor. Pregătesc cu Trio Grigoriu melodia „Toată viața”

— Sînteți optimist...

— De asemenea, piesa lirică „Iubita mea”, care se imprimă la Electrecord, „Norocul meu ești tu”, pentru Radio, precum și o piesă ritmată, al cărui titlu nu l-am hotărît.

— Ne bucurăm în numele Radio-ului și Electrecordului, dar vedeți că titlul publicației noastre este „Scena și Ecranul”.

— Perfect. Pentru scenă am lucrat împreună cu compozitorul Vasile Veselovschi și cu scriitorul Alecu Popovici, la comedia muzicală „Studenții de la mansardă”...

—... Care, dacă nu ne înșelăm a cîștigat... premiul la ultimul concurs al lucrărilor de estradă.

— Intocmai. Iar pentru film mă preocupă crearea unor piese de jaz simfonic. Dar deocamdată e încă un proiect.

— Și în ce lucrări credeți că v-ați realizat cel mai bine intențiile?

— Mie unul îmi plac „Mîine”, „Frumos ești București”, „Melodia amintirilor” și „Ții minte”. Dar și mai mult îmi plac... cele pe care nu le-am scris încă.

Intr-un **CEAS BUN!**

O producție a studioului
„Maxim Gorki“
din Moscova

E oare bună meseria
ce mi-am ales-o? A-
cesta să fie drumul ce
trebuie să-l străbat pen-
tru ca să-mi însușesc și
să-mi desăvârșesc profe-
siunea? Alegându-mi a-
cest drum, consacrându-
mă acestei meserii, am
dovedit eu oare destul
discernământ?

Atâtea întrebări pe ca-
re și le pune orice tî-
năr, în hotărîtoare mo-
mente de viață, atâtea

probleme profunde, vi-
tale, care frământă atîția
părinți și atîți adoles-
cenți.

Filmul „Intr-un ceas
bun“ dezbate aceste pro-
bleme de-a lungul unei
acțiuni vii și însuflețite.

„Intr-un ceas bun“
este interpretat de unul
dintre cei mai populari
— deși foarte tînăr —
actori ai Uniunii Sovie-
tice Leonid Haritonov,
pe care vi-l prezentăm
în fotografia de mai
sus.

În cealaltă fotografie,
tînăra actriță de film
Natalia Malinina.

Două victorii

O realizare deosebit de valoroasă a cinematografului bulgare, care ne înfățișează de data aceasta un gen întotdeauna atrăgător: filmul comic.

Scenariștii, regizorul, interpreții nu și-au propus să aprofun-

deze cine știe ce probleme complexe. Ei au creat un film delicios, de-a lungul căruia triumfă veselie, umorul, concepția optimistă despre oameni și viață.

Acțiunea filmului „Două victorii” se desfășoară cu o vioiciune și simplitate încântătoare, presărată cu nenumărate peripeții amuzante și scoțind în evidență unele aspecte hilare ale relațiilor dintre eroi.

O orchestră de jazz, căreia pe bună dreptate i se cuvine epitetul de „îndrăcită”, acompaniază aproape în permanență desfășurarea plină de farmec a acțiunii.

O DATĂ ÎN VIAȚĂ

O producție a studiourilor engleze

Filmul regizorului John Paddy Carstairs ne înfățișează câteva episoade din viața îngrijitorului unui cămin de copii orfani.

Norman, (acesta este numele eroului) om sensibil și generos, se străduiește să facă copiilor din cămin, o viață cât mai plăcută. Totuși unul dintre orfani — Jimmy — pare cel mai nefericit. Jimmy dorește din toată inima un mic automobil, expus într-un galantar și Norman — care n-are lețcaie în buzunar — i-l făgăduiește.

De aci pornesc o serie de peripecii comice al căror erou principal este îngrijitorul nostru, hotărât să câștige banii necesari pentru cumpărarea jucăriei.

În acest scop, Norman devine pe rînd boxeur, dirijor, sportiv, om-reclamă, pînă cînd izbutește să câștige cele 12 lire, prețul mașinii atît de mult rîvnite.

Această comedie plină de umor este — în același timp — o subtilă satiră a societății engleze contemporane.

FEDRA

Transpunerea pe ecran a tragediei lui Lucius Aeneas Seneca „Fedra”, constituie una din cele mai frumoase realizări ale cinematografilei spaniole. Și nu atât prin caracterul ei spectaculos cât — mai ales — datorită locului de frunte pe care îl ocupă această operă printre teme universale datorită actualității acestei drame puternice, valabilă în toate timpurile.

Versiunea cinematografică, liberă și modernă, a tragediei lui Seneca a fost realizată de scriitorii Manuel Mun Oti și Antonio Vich. Frumoasa actriță spaniolă Emma Penella interpretează rolul Estrellei, o fiică neîmblânzită a mării, cu un suflet însetat de libertate.

Acțiunea pasionantă, de un tragism impresionant, se desfășoară într-un sat pescăresc, pe țărmul mediteranian al Spaniei.

Minunatele imagini ale povestirii se datoresc celebrului operator Manuel Berenguer.

Muzica a fost compusă de Guillermo Casses.

STAN și BRAN la OXFORD

Cunoscuții comici Stan Laurel și Oliver Hardy reapar pe ecranele câtorva din cinematografele noastre, într-o comedie care, deși a fost realizată acum aproape 15 ani, nu și-a pierdut nici savoarea și nici truculentul umor atât de

specific celor doi populari interpreți.

Deși, ca în majoritatea filmelor jucate de cei doi excelenți actori, râsul este stîrnit prin comicul de situații se remarcă de data aceasta și ironia ascuțită exprimată cu multă abilitate.

Satiră îndreptată împotriva aristocrației engleze, împotriva „mirajului” pe care îl exercită în anumite cercuri un titlu de noblețe, filmul „Stan și Bran la Oxford” prilejuiește nestăvilite hohote de râs, care — începînd odată cu primele secvențe — nu se mai opresc decît atunci cînd pe ecran apare cuvîntul „Sfîrșit”..

N-aveți un bilet în plus?

← „Puștiule, du-te repede și caută-l pe Miani Negreanu!” Aceste cuvinte îi sînt adresate în prologul spectacolului tînărului din poza alăturată. Dar „puștiul” în loc să execute dispoziția prezentatorului, nu a găsit altceva mai bun de făcut decît să se așeze la pian, dovedind că... el însuși este Miani Negreanu.

Un fachir (Willy Donea) și o „fachiră” (Aida Moga) sînt gata să-și arate năstrușnicele lor minuni. Un înghițitor de săbii care... nu poate înghiți mîncarea de la cantină, un om fără cap care... lucrează la I.T.B. și cîte altele!... ↓

Au venit la un spectcol vesel și cînd colo iată... o puternică melodramă! Așa ar exclama spectatorul acestei scene emoționante dintre un orfelin (Radu Zaharescu) și o orfelină (Tanți Căpățînă) dacă n-ar remarca... Hai, dar cum să nu remarce oare caracterul satiric al acestei perechi de melodramă!

Calendar · Calendar · Calendar.

La 15 iulie 1904 a murit marele scriitor și dramaturg rus Anton Pavlovici Cehov.

Cehov s-a născut în anul 1860 la Taganrog. De la 16 ani colaborează la diverse reviste umoristice, în care publică schițe de mici proporții — semnate cu numele de Antoșa Cehonte, — în care se evidențiază un talent excepțional de original și o sensibilitate profundă. Studiază medicina și la terminarea studiilor o practică. Dar dacă în timpul studiilor munca literară ocupă un rol secundar în viața sa, mai târziu ea devine

o preocupare principală. Dotat cu o inteligență fină, extraordinar de receptiv, Cehov se maturizează extrem de rapid ca scriitor. Format într-o perioadă de efervescență socială și politică, în Rusia ultimelor decenii ale secolului XIX — opera sa reflectă frământările, întrebările pe care și le punea omul rus în preajma marii revoluții care se apropia.

Cehov e cel mai mare maestru al genului scurt, miniatural, din întreaga literatură mondială și unul dintre dramaturgii de frunte ai Rusiei.

El scrie numeroase piese de teatru într-un singur act ca „Ursul“, „Jubileul“, „Cererea în căsătorie“, „Cîntecul lebedei“ etc., dramatizări după schițe cu același nume.

Dar culmea creației sale dramatice o constituie piesele de teatru scrise în ultimul deceniu al

vieții. Cele patru piese care au fost elaborate în această perioadă, „Pescărușul“, „Unchiul Vanea“, „Trei surori“ și „Livada cu vișini“, în care apar eroi complecși și caracterizați printr-o problemă profundă, constituie capodopere ale dramaturgiei universale.

Cehov moare la vîrsta de 44 ani, în preajma marelui eveniment pe care-l întrezărea în scrierile sale, revoluția rusă din 1905.

La 25 iulie 1955 a murit cunoscutul compozitor sovietic *Isaak Osipovici Dunaevski*.

Dunaevski s-a născut în anul 1900. În 1919 termină Conservatorul din Harkov și activează ca dirijor și compozitor la teatrele din Harkov, Moscova și Leningrad. Ca autor de opere este cunoscut din 1920, din 1923 lucrează în cinematografie, iar între anii 1938—1948 conduce Ansamblul de cîntece și dansuri al Casei Centrale de Cultură a feroviarilor din Moscova. Dunaevski este autorul muzicii din filmele „Băieții veseli“, „Cercul“, „Nevasta bogată“, „Volga-Volga“, „Calea luminoasă“, „Primăvara“, „Cazacii din Cuban“. Compune de asemenea numeroase cîntece patriotice, comsomoliste, pionerești. Muzica sa se inspiră din cîntecele populare ruse și ucrainiene și din romanele lirice ruse. Luminoase și fermecătoare compozițiile sale sînt iubite și se bucură de mare popularitate în întreaga lume.

De aceeași popularitate se bucură și operetele sale „Valea de aur“, „Drumul spre fericire“, „Vînt de libertate“ și „Fiul clownului“. „Vînt de libertate“ care cunoaște o celebritate mondială este una dintre cele mai populare opere moderne.

A încetat din viață talentatul regizor și actor de cinema Eric von Stroheim, în vîrstă de 72 de ani. În cele mai multe dintre filmele sale — ca realizator și ca interpret — Stroheim a militat activ folosind subtile și autentice mijloace artistice, împotriva militarismului prusac, împotriva tipurilor de ofițeri îngîmfați, obraznici, limitați, tipuri specifice regimurilor oligarhice și dictatoriale.

Printre cele mai valoroase filme realizate sau interpretate de Stroheim se numără: „Inima lumii“, „O floare printre ruine“, „Nebunia femeilor“, „Marea iluzie“ etc.

Intrebat de ziarista franceză Simone Dubreuilh ce planuri făurește pentru viitor, Grigori Ciuhrai, realizatorul filmului sovietic „Al 41-lea“, a răspuns astfel: „Vreau să înfăptuiesc un film asupra războiului... un film care să poarte titlul „Balada soldatului“. „Vreau să arăt sufletul unui ostaș. El e gata să-și dăruiască viața patriei sale, dar el nu cunoaște încă nimic din viață“...

...Acest om tînăr ar fi putut fi un îndrăgostit, — a continuat Ciuhrai — dar dragostea nu a avut timp să se înfiripeze, ar fi putut fi un îndemînatec meșteșugar, dar războiul nu i-a dat răgazul să-și desăvîrșească ucenicia, ar fi putut fi un cetățean strălucit, un intelectual subtil, dar războiul nu i-a lăsat timpul necesar să se dezvolt... Vreau să arăt în felul acesta — fără să folosesc niciun foc de pușcă, fără să descriu un singur atac, îngrozitoarele efecte distrugătoare ale războiului.

În curînd pe ecranele cinematografelor noastre vom avea prilejul să vizionăm un film produs de Studioul „DEFA“ din R. D. Germană. Filmul al cărui titlu original este „Înșelați pînă în ziua de apoi“ descrie un caz de conștiință care frămîntă trei tineri soldați germani, cu cîteva zile înaintea atacului hitlerist împotriva Uniunii Sovietice. Noua producție a studioului „DEFA“ a fost magistral realizată de regizorul Kurt Jung Alsen.

„Stelele nu mor niciodată“ este titlul unui film al regizorului francez Max Vaucorbeil, care reînvie cîteva decenii de cinematografie.

Adevărat album de amintiri, compus din secvențe — alese cu grijă — din filmele în care au apărut artiști de mare prestigiu ca Harry Baur, Jules Berry, Marguerite Moreno, Louis Jouvet și Raimu, filmul scoate în evidență excepționala personalitate artistică a acestor mari actori

În numărul 11 din „Scena și Ecranul“ s-a strecurat o eroare în legătură cu interpretul rolului titular al filmului „Richard al III-lea“.

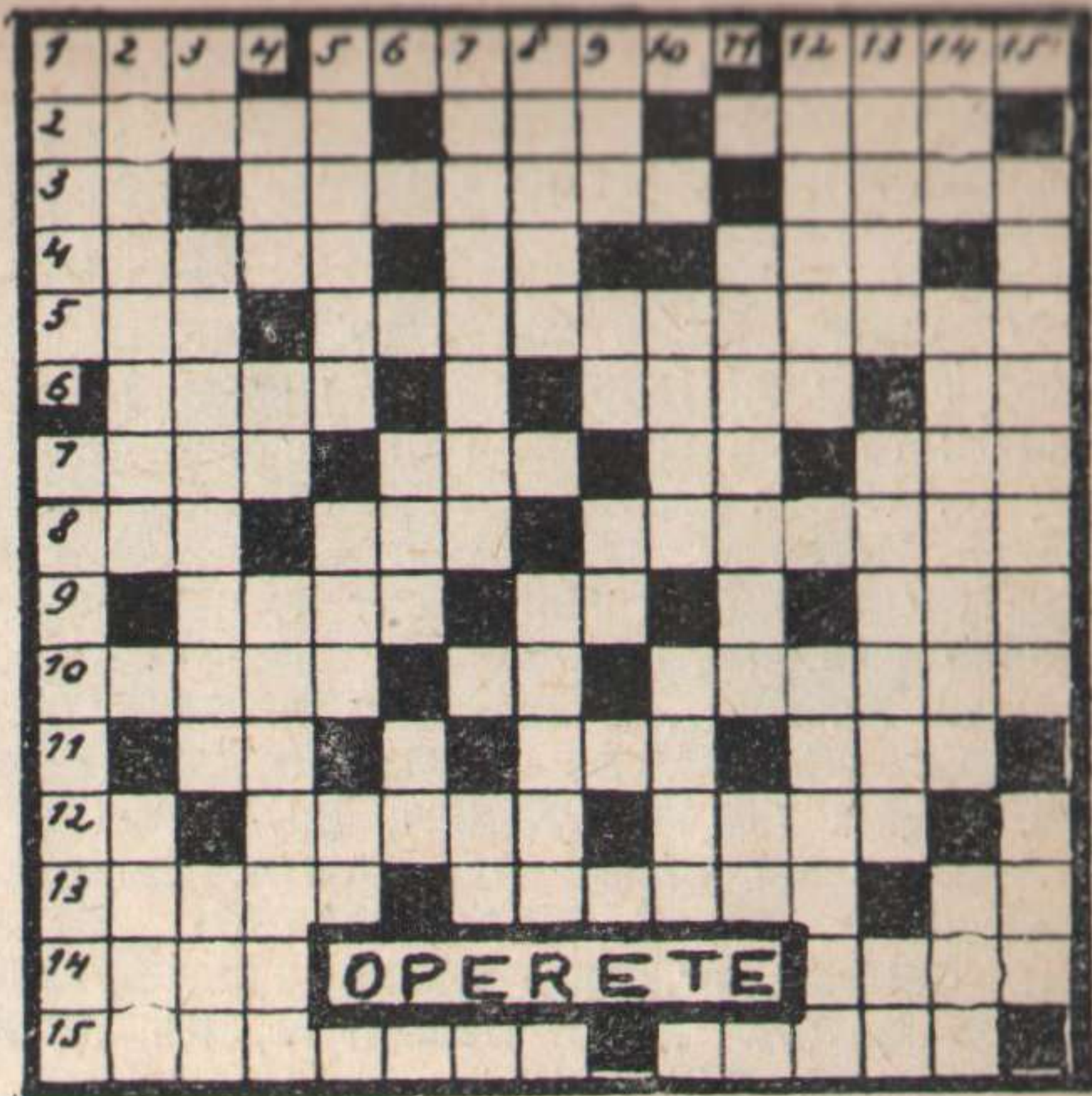
Facem cuvenita rectificare anunțînd că interpretul lui Richard al III-lea este actorul Laurence Olivier și nu John Gielgud cum s-a publicat din greșală.

JOCURI

ORIZONTAL: Operetă de Franz Lehar — Compozitorul operetei „Mascota” — „... Violeta” operetă de Ed. Eysler. 2) Compozitorul operetei „Femeia ideală”, sau „Mazurca albastră” — Haina — „...în roșu”, operetă de Weinberg. 3) Erbin — Compozitorul operetei „Vînt de primăvară” — „...divorț” operetă de Leo Fall. 4) „1001 de...”, operetă de Johann Strauss — Gene! — Culant; dar numai pe jumătate. 5. Poema de V. Hugo —

Compozitorul operetei „Ducele de Reichstadt” 6) Supăr — „Domino...”, operetă de Cuvillier — În schelet. 7) Locuitor al țării noastre în vechime — Organizație de tineret — Număr (abr) — În mit. greacă fiica lui Cadmos. 8) Nu spun nimic — Curelușe — Intări, vorbind de prietenie. 9) Armata — „De-aș ... rege”, operetă de Adam — Soluție de clorură de sodiu. 10) „Fetița...” operetă de Reinhardt — Pronume — Operetă de Audran. 11) Vocală dublă — Trec mai repede ca ziua — Vînt puternic. 12) Consoane înrudite! — „...și bandit”, operetă de Lehar — Demnitar în Turcia. 13) „Dragoste de...” altă operetă de Lehar — „Contesa ...” operetă de Kalman — Diftong. 14) Felicitat — ... Venturiano. 15) Operetă de Johann Strauss — „Tăranul...”, operetă de Leo Fall.

VERTICAL: 1) „Frumoasa...”, operetă de J. Offenbach — „...cerșetor”, operetă de Millöcker. 2) Operetă de Messenger — Logodnici în ziua nunții. 3) Exclamație — altă operetă de Offenbach — Vechi locuitor al Franței. 4) Acest — Spetează — Salvați. 5) „Fire de ...”, operetă de Eysler — Fire — Radon. 6) Canton în Elveția — Notă muzicală. 7) Despre cea a Corinei, A. de Herz a compus o operetă — Ca la 12 oriz. 8) A reîmpreuna — Poate fi maritimă sau aeriană. 9) Oraș în Norvegia — Articol — Dimpotrivă. 10) Operetă de Zane — „Contesa...” operetă de Johann Strauss. 11) Operetă pusă pe note de Elly Roman — Originar din Dobrogea. 12) „... veselă” de Lehar — „Vînzătorul de...” operetă de Zeller. 13 Rivali — „... florilor” operetă de Bengescu și Cohen Linaru — Eu (arh). 14) Rapid (abr) — Personaj titular la Kalman și Strauss — Titi... dela Radio Magazin. 15) Operetă de Jaro — Nume feminin.

CITITORII SINT ANUNȚAȚI PE ACEASTĂ CALE, CĂ PENTRU OBTINEREA NUMERELOR VECHI ALE PUBLICAȚIEI NOASTRE, SE POT ADRESA DIRECT ADMINISTRAȚIEI.

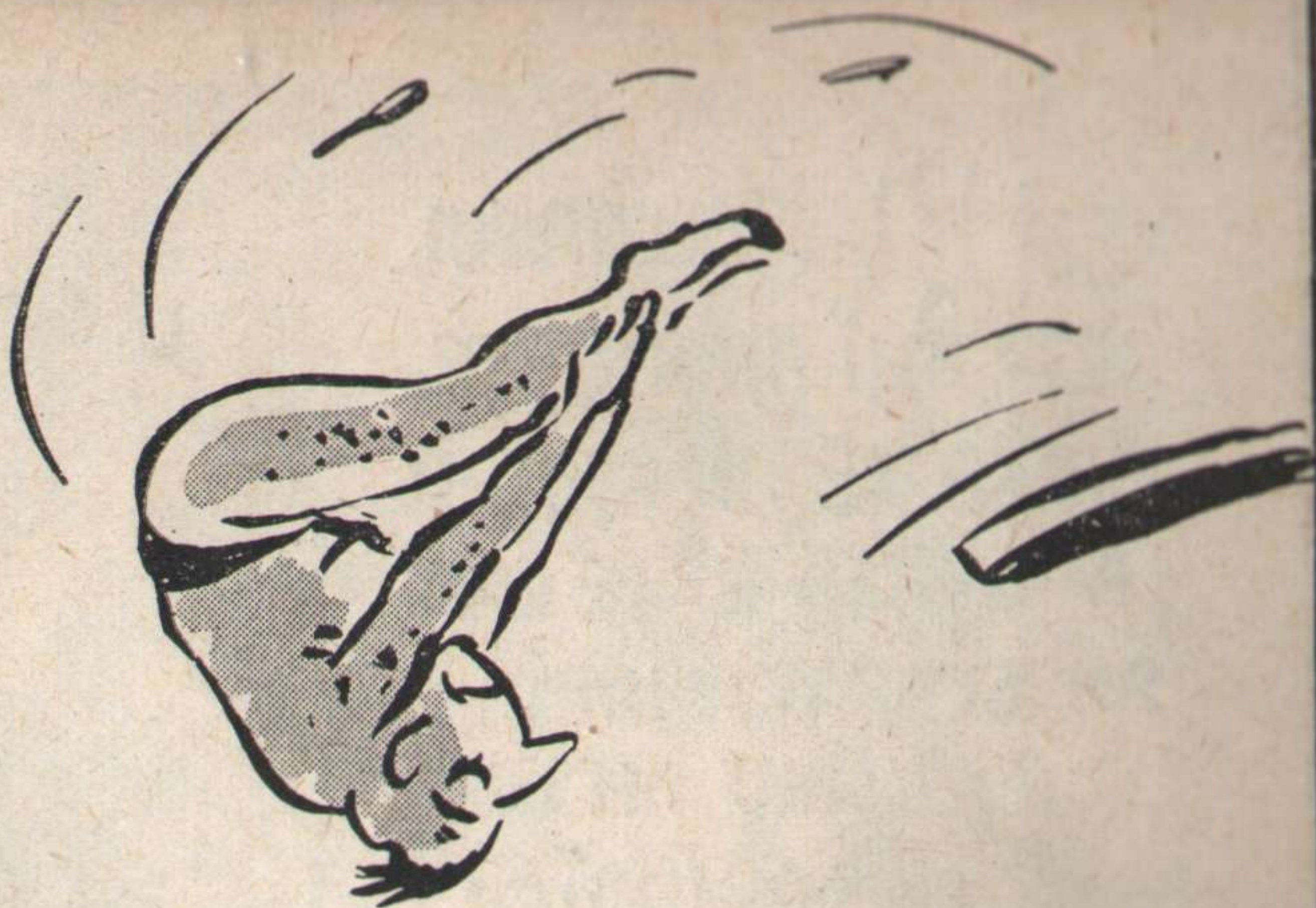
ADRESELE CINEMATOGRAFELOR

PATRIA, Bd. Magheru 12—14, telefon 2.22.25; MAGHERU, Bd. Magheru 29, telefon 3.92.72; REPUBLICA, Bd. Magheru 2, telefon 1.03.72; FILIMON SIRBU, Str. Al. Sahia 76, telefon 2.74.50; V. ALECSANDRI, str. E. Grigorescu 24, telefon 1.81.12; BUCUREȘTI, Bd. 6 Martie nr. 4, telefon 5.61.54; I. C. FRIMU, Bd. 6 Martie nr. 16, telefon 6.29.17; INFRAȚIREA INTRE POPOARE, Bd. Bucureștii Noi nr. 86, telefon 7.31.64; MAXIM GORKI, Cal. Victoriei 48, telefon 6.24.48; TIMPURI NOI, Bd. 6 Martie nr. 18, telefon 5.61.10; ELENA PAVEL, Bd. 6 Martie nr. 14, telefon 5.63.84; LUMINA, Bd. 6 Martie nr. 12, telefon 6.23.35; CENTRAL, Bd. 6 Martie nr. 2, telefon 4.12.24; VICTORIA, Bd. 6 Martie nr. 7, telefon 6.28.79; TINERETULUI, 13 Decembrie 5—7, telefon 3.49.44; AL. POPOV, Calea Griviței nr. 137, telefon 6.26.10; 8 MARTIE, Str. Buzești nr. 9—11, telefon 5.62.79; GRIVIȚA, Piața Ilie Pintilie nr. 2, telefon 6.25.39; VASILE ROAITĂ, Bd. 1 Mai nr. 57, telefon 7.05.47; CULTURAL, Calea Griviței nr. 196, telefon 7.08.58; UNIREA, Bd. 1 Mai nr. 148, telefon 7.10.21; C. DAVID, Crîngaș nr. 42, telefon 4.22.28; AL. SAHIA, Calea Văcărești nr. 21, telefon 9.49.46; FLACĂRA, Dudești nr. 22; T. VLADIMIRESCU, Calea Dudești nr. 97, telefon 9.39.82; ARTA, Cal. Călărași nr. 153, telefon 9.31.86; MUNCA, Șos. Mihai Bravu nr. 221, telefon 9.50.97; CARPAȚI, Cal. Dudești nr. 169; MIORIȚA, Cal. Moșilor nr. 221, telefon 1.07.49; 23 AUGUST, Bd. Dimitrov nr. 118, telefon 2.32.77; DONCA SIMO, Str. Avrig nr. 1, telefon 1.07.60; GH. COȘBUC, Cal. Rahovei nr. 118, telefon 4.89.88; ILIE PINTILIE, Șos. Colentina nr. 84, telefon 2.88.50; POPULAR, Str. Mătășari nr. 31, telefon 9.37.43; M. EMINESCU, Str. M. Eminescu nr. 127, telefon 1.48.36; 1 MAI, Ștefan cel Mare, nr. 34, telefon 1.30.36; VOLGA, Ilie Pintilie nr. 61, telefon 1.91.26; 8 MAI, Str. Lizeanu nr. 21, telefon 2.06.88; LIBERTĂȚII, Str. 11 Iunie nr. 75, telefon 5.07.37; N. BĂLCESCU, Cal. Rahovei nr. 151, telefon 4.57.90; OLGA BANCIC, Cal. 13 Septembrie nr. 196, telefon 6.15.14; AUREL VLAICU, Șos. Cotroceni nr. 9, telefon 6.13.04.

electricitatea

in slujba gospodinei

ART. DE UZ CASNIC · PRACTICE · IGIENICE · CONSUM MINIM · DE ELECTRICITATE

- CU CÎT MĂ UIT MĂI MULT LA
CONCURSUL _ĂSTA, CU ATÎT PRESENT
O SURPRIZĂ

Pronosport!

VEZI !?!... BOLOVANUL
ĂSTA ÎMI AMINTEȘTE
PIATRA CE AM AVUT-O
LA RINICHI ȘI DE CARE
AM SCĂPAT NUMAI
CÂND AM LUAT
SOLVURIC!!!

DIRECȚIA GENERALĂ FARMACEUTICĂ

SOLVURIC

În curînd pe ecranele Capitalei :

Scenă din film.

TILL BUHOGLINDĂ

COPERTA IV-a : MARGARETA POGONAT (ULIANA) ÎN NOUL FILM ROMINESC „PASĂREA FURTUNII”.

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Redacția și Administrația: Str. Elie Radu, 5. Telefon 3.97.81.

